

11 — Poslednji dani juna

Probudilo me je zvono mobilnog telefona. Gnusna melodija, ujedno iritantna i vesela. Nisam morao da proveravam, znao sam ko me zove – Marijana, hoće da uplatimo letovanje. Ustao sam iz kreveta, zgrabio paklenu spravu i bacio je u klozetsku šolju. Utihnula je tek pošto sam se pomokrio i povukao vodu. Potom sam počupao kabal fiksnog telefona, možda malo žustrije nego inače; komadići maltera su se razleteli po sobi.

Pristavio sam džezvu na ringlu i seo za trpezarijski sto. Jarko sunce se probijalo kroz venecijanere, gugutke su se čule u krošnji drveta kraj prozora. Ogavno. Teskoba i uznemirenost počеше da mi mese utrobu i pritiskaju pluća.

Uglavnom imam četrdeset i sedam minuta da popijem kafu, umijem se, obavim šta imam i da napustim stan pre nego što se uplakana Marijana pojavi. Ali ne i danas. Vazduh je bio siromašan i tanak,

creva stegnuta u bolni čvor. Ranojutarnja uznemirenost me je danas šćepala svom silom. Nije bilo druge – obukao sam pantalone, zgrabio kuhinjski nož i izjurio iz kuće. Nisam se potrudio da zaključam vrata.

Ranije nisam imao napade anksioznosti, pa mi ni lekovi nisu trebali. Šteta, inače ne bih morao svako jutro da prolazim kroz isti ritual – utrčavanje u apoteku, vitlanje nožem, vrištanje - sve je to vrlo zamorno.

- Diazepam! Ksalol! Lorazepam! - urlam tu bizarnu molitvu. Zario sam nož u pult, i ostavio ga da se tamo klata. Nema potrebe za nasiljem, mlada apotekarka bi mi svakako vrećicu napunila, ali sam zaključio da se sve mnogo brže završi ako dignem tenziju. Apotekar-kine plave oči se pune suzama dok drhtavim rukama puni papirnatu kesu. – Ne, ne. Ne treba cipraleks, nemam vremena za to- objašnjavam joj, šeretski se osmehujući. Mislim da opet nije shvatila šalu.

Posisao sam tri tablete dok sam užurbano odmicao ulicom. Sunce se vuklo ka zenitu, vređajući mi oči. Graške znoja su mi izbile po čelu. Ubio bih za malo kiše. Zaboravio sam kakav je osećaj kada ti ledene kapi prskaju po koži. Dogegao sam se do parka i seo na

klupu u hladovini jasena. Dok sam palio cigaretu, pritisak u grudima je popustio a misli što zuje poput besnog osinjaka odoše negde drugde. Otpuhnuo sam dim, gledajući kako se kovrdža na žutom, gustom suncu.

Danas je... četiri hiljade osamsto pedeset i sedmi dan, mislim? Deljivo sa trojkom, skoro da sam zaboravio. Moj dan za trebljenje gamadi. To me oslobađa stresa, a osim toga, rutinu treba održavati, dane uredno brojati. Dobro je za psihičko zdravlje, a meni je to na prvom mestu. Ipak, osetio sam se malodušno pri pomisli da moram otići do streljane, savladati onog finog čiču - instruktora kojem nika-da nisam saznao ime, poharati arsenal... ima tu mnogo posla, a proš-log puta nisam ni stigao do Skupštine, skembali su me još u Pionirskom parku. Možda danas preskočim odstrel.

- Vidi kakve sve gluposti ovde pišu. Vlada tvrdi da je to bilo naj-ispravnije rešenje... pa majku vam jebem, rešenje je ili ispravno ili neispravno, ne postoji *najisrpavnije* rešenje!- Zmaj je besno tresao novine. Zaboravio sam da je on ujutru u parku. Sedeo je na klupi pored moje. Bradat, odrpan, smrdljiv, s ogromnom kesom punom

stvari. Ranije sam se upuštao u razgovore sa njim, delovao mi je interesantno – dva fakulteta, a beskućnik. Nije ni bitno, mrzi me da se sada bakćem sa starim Zmajem.

- Tebe to, sinko, možda ne dotiče, ali kada dođeš u moje godine, videćeš kako takve stvari mogu da te izbace iz takta- reče Zmaj, drmusajući izgužvane listove. Meni se obraća. Znam, ako ga ignorišem, odustaće od daljeg razgovora. Treba samo biti strpljiv.

- Ne znamo se, ali ipak, moram ti reći... ove novine samo zbog golih žena valjaju - Zmaj žustro okrenu stranicu, pa se krezubo nasmeja. – Vidi ovu malu, nadidila je sisicu k'o dživdžan kolence!

Gospode, zašto mi je ranije taj izraz bio smešan? Sada samo osećam kako mi matori klošar narušava krhki mentalni mir. Kao da hiljaditi put gledam reprizu nebuloznog filma. Bacam pikavac i ustajem. Možda ipak i svratim do streljane.

- Nemoj da te je stari čika Zmaj uvredio - reče starac, posmatrajući me krmeljavim očima. – Ja samo tako, volim da pričam...

Ako nešto kažem, uvućiće me u razgovor. Prošli put sam ga zadržao, ali ubijanje staraca nije ni upola zadovoljavajuće kao pucanje u gamad. Bez reči se okrećem i odlazim.

- A vidi, sutra će kiša! Bilo je i krajnje vreme da se malo proluf-tiramo...

Reči su mi doprle do anestezirane svesti između dva koraka. Zastao sam, sa stopalom još u vazduhu. –Nemoguće- rekoh promuklo. – Prognoza za sutra je sunčano, vetar severozapadni, najviša dnevna temperatura trideset i devet stepeni, pritisak iznad normale.

Prognoza koju znam napamet, mada je nikada nisam dočekao.

Zmaj se osmehnu. Ipak neko hoće da uludo ćaska sa njim. –Ne, bre, sve ovde lepo piše. Za sutra predviđaju oluju i grmljavinu...

- Daj da vidim - rekoh, otevši masni papir iz Zmajevih ruku.

Zaista, oblačić sa kišnim kapima. Ali to je nemoguće. Vrlo dobro znam da će u nedelju, prvog jula, biti sunčano. Sa Zmajem sam stotinu puta pričao o tome. Osim, ako... mahnito sam počeo okretati strane. Kao da me nepoznati odraz posmatra iz ogledala. Nove vesti, drugačije slike. Okrenuo sam na prvu stranu i pogledao datum.

Potom sam se strovalio na klupu pored Zmaja. On diskretno uze novine iz mojih ukočenih prstiju.

- Hah, vidi stvarno! Pogrešili su datum. Ni to ne umeju da urade kako treba. Ipak, čudno, zar ne?

Viđao sam i čudnije stvari, mogao sam da kažem. Ali nisam, grlo mi se skroz osušilo.

- A šta misliš, ako su ovo stvarno sutrašnje novine, da možda uplatimo neki tiket?

Odmahnuo sam glavom. – Up.. uplati na Arsenal - rekoh mu, kao mnogo puta do sada. Možda ovaj put i uspe da popije svoj olako stečeni novac. Ja imam pametnija posla.

Ustao sam s klupe i osvrnuo se oko sebe, gledajući suncem obasjan park. Voleo bih da se ponovo prošetam po kiši. Marijani će to biti čudno, nikada nisam voleo kišu, ali šta ima veze.

Marijana, pobogu. Osećam se kao da je nisam video godinama. Možda... možda da je pozovem? Možda čak i uplatimo to letovanje...